

ВІН ПІСНЕЮ ВКРАЇНСЬКОЮ “БУДИТЬ НАЙКРАЩІ СТРУНИ В НАШИХ ДУШАХ”

(вітання професору Григорію Левченкові і його “Калині” в ювілейний день)

У світ цей, праведний і грішний, кожного із нас Усевишній посилає з якоюсь місією. Одні вирощують хліб, інші навчають і виховують дітей, ще інші торують наукові шляхи. Високодостойному маестро Григорієві Семеновичу Левченку випала до знемоги відповідальна й вельми почесна місія – плекати найкоштовніший скарб народу нашого – сумну і радісну, могутню і тиху пісню. Не всі сповна виконують свій земний обов'язок, трапляється, збиваються з життєвої стезі, не втримуються перед спокусами буденними. Та це не про Григорія Семеновича – великого українця, шляхетного чоловіка, мудрого наставника, талановитого поета-пісняря. Він виспівав потужно й ніжно, коротко і всеохопно долю нашої України – її славу, зболену, зранену багнетами неукраїнськості минувшину, неповторну й горду нашу сучасність, сміливо прозирнув у майбуття, заявивши: “Були ми, єсть і будемо повік!”, бо Україна для нього – наша найурочистіша й найсправедливіша молитва, наша розпука вікова. Та один у полі не воїн, навіть якщо він український. Григорій Семенович має цілий духовний храм – пречудесно-пречудову дружину синів та доньок, його вихованців, з якими ділився і розумом, і серцем. У єдності з ними створив такі велично-розкішні мистецькі оази, сади “божественних пісней”, у єдності з ними, одnodумцями й одnotворцями, сповідував і пристрасно втілював у життя сковородинівську “сродну працю”. Тридцять літ веде по життю свою “Калину” впевнено й надійно воістину великий талант, музикант Божою милістю.

Григорій Семенович завдячує долі й усім святым, що зустрів на вітрах своєї історії (а вони були холодними й ураганними, віяли здебільшого не в спину, а в обличчя – та ще й або зимно, або спекотно) по-соломонівськи мудрого і криштално чесного Івана Зязюна. Підтримав ректор на той час безкриленого Григорія Семеновича, допоміг створити в Полтавському педагогічному інституті “Калину”. З легкої руки професора Зязюна, а пізніше, коли Івана Андрійовича покликала столиця, професора Володимира Пащенко, “Калина” зродилася, заяскравіла, употужнилася. Замалим став для нестримного у своїх помислах і діяннях Григорія Левченка український духовний простір. Нашу пісню він поніс у Європу й зачарував нею півсвіту. Причастила “Калина” українським

мелосом – неповторно-незрівняним – Болгарію, Польщу, Швецію, Швейцарію, Австрію, Бельгію, Німеччину, Туреччину. Знайшов наш маестро і в дальніх краях рідних та близьких по духові побратимів, справжніх поціновувачів народного мистецтва.

Основне ж, однак, для Григорія Левченка, не слава, а українська пісня і – !!! – його немаленький колектив. Гордитися може він тими колегами, з якими працює з першого дня (доцент М. Герасименко), з якими з’їв не один пуд солі, не один десяток років стояв поруч на різних сценах (В. Магда, Н. Сулаєва, Є. Тягло, Т. Тягло, Н. Мізева, В. Яковлев, О. Рябушенко, В. Бородіна, О. Харченко, В. Гайдамака). А хіба не втішає й те, що виплекані талантом професора Левченка сотні вихованців полетіли в різні світи і своєю мозильною працею орють переліг убогий та сіють зерна, чекають жнива і збирають щедрий урожай на духовному полі. Наш Григорій Семенович Левченко (без щонайменшого перебільшення!) – Богом посланий чоловік, подарований Україні талант, який оберігала доленька від усіляких злих та лихих сил, а його шлях від пирятинської Грабарівки до далекого Відня і Кракова встеляла теплом, покривала омофором святим.

Дорогий Григорію Семеновичу, вельмишановний український достойнику і праведнику, нехай Ваша рука предовго й превпевнено орудує пісенним дійством й рясно мережить нотний стан, а виписані на ньому акорди нашої пісні – геніальної поетичної біографії українців – хай осідають у серцях і душах народу нашого – великого й світлого, надихають усіх нас, єдинолюбіє нам подають і братолюбіє посилають. З роси і води Вам, високоповажний і дорогий Григорію Семеновичу! З роси і води вам, достойні щонайвищої похвали й незрівнянного захоплення калиняни. Нехай за труди многоправедні ваша життєва дорога в’ється рівно і прямо. А разом зі своїм Учителем ведіть усіх нас, українців, в Україні й не в Україні сущих, до державно-національного духовного причастя – соборного, незалежного, самостійного й самодостатнього. І дай, Боже, так на многая-многая літа!

Пошанно-уклінно
Микола СТЕПАНЕНКО,
ректор Полтавського державного
педагогічного університету
імені В. Г. Короленка

